

Questo workshop è stato utile per i bambini, non abbiamo ottenuto tutto ciò che volevamo perché il tempo era breve (ci vuole una settimana per questo tipo di workshop).

Oltre a divertirsi suonando i tamburi, i bambini sono stati in grado di stimolare il pensiero, avere un atteggiamento positivo aumentando la consapevolezza dell'impatto sugli altri. I bambini di solito vedono solo i loro difetti e quelli degli amici. Chiedendo in cosa erano bravi (qualità), erano bloccati, non trovavano una loro parte buona o per un amico accanto a loro.

Hanno imparato che devono essere positivi ogni giorno e che devono dire di fronte allo specchio: "Io sono capace", "So che posso", "Non rinuncio", etc. I Formatori hanno raccontato delle storie (con una morale ovviamente), ma hanno dovuto immaginare ogni fine di ogni storia (per tutto il gioco), erano loro i giornalisti radiofonici e si comportava come se fossero in una stazione radio e come se molte persone stessero ascoltando.

Poi hanno creato una storia da soli, mettendo un cappello in testa rappresentavano dei personaggi. È stato meglio di quanto mi aspettassi, li ho visti più liberi, più creativi, lasciando che l'immaginazione li portasse nel mondo delle storie. Anche i bambini timidi avevano qualcosa da dire.

Hanno imparato il significato degli strumenti a percussione usati (i bambini facevano parte della tribù Bradet).

Occorre ripetere questo workshop con questi formatori specializzati nel processo educativo.

Acest atelier a fost benefic pentru copii, nu am atins tot ce am dorit pentru că timpul a fost scurt (pentru acest gen de atelier e nevoie de o săptămână).

Pe lângă distracția de a cânta la tobe, copiii au putut să și stimuleze gândirea, să aibă o atitudine pozitivă prin conștientizarea impactului asupra celorlalți. De obicei copiii văd doar defectele lor și a prietenilor. Întrebându-i ce au bun (era vorba de o calitate), ei aveau un blocaj, nu găseau partea bună a lor sau a prietenului de lângă ei.

Au învățat că trebuie să fie pozitivi, zilnic să și spună în fața oglinzii: "sunt puternic", "știu că pot", "nu renunț", etc. Formatorii le au spus povești (cu morală bineînțelese), dar trebuiau fiecare să și imagineze finalul poveștii (totul prin joc), ei erau reporteri de radio și se comportau parcă erau la un post de radio și sunt ascultați de multă lume.

Apoi au creat singuri o poveste, punându-le o pălărie pe cap ei reprezentau personaje. A fost mai bine decât mă așteptam, i am văzut mai liberi, mai creativi, lăsând imaginația să i poarte în lumea poveștilor. Chiar și copiii timizi au avut ceva de spus.

Au învățat semnificația instrumentelor de percuție folosite (copiii făceau parte din tribul Brădet).

E nevoie să repetăm acest atelier cu acești formatori specializați în procesul educativ.

Florentina